దేశం పురోగమించింది

అమెరికామెడీ కబుర్లు -1

అసలు ఏమయిందంటే, కొన్ని నెలల క్రితం ఒకానొకరోజు తెల్లవారుఝామున నాకు ఓ కల వచ్చింది. ఆ టైములో వచ్చిన కలలు నిజమవుతాయి అని కదా అమాయకులందరి నమ్మకమూనూ. కనీసం ఈ సారి అయినా మా టెక్సస్ లాటరీలో కనీసం నాలుగువేల మూడువందల డాలర్ల నలభైమూడు సెంట్లు వచ్చినట్లు ఒకానొక 'ఆవు అమ్మాయి'.....అనగా మా టెక్సస్ 'కౌ గర్ల్' కబురు మోసుకొచ్చిందేమో అని అని ఠకీ మని లేచి కూచుని "థేంక్యూ, యూ రియల్లీ సేవ్డ్ మై లైఫ్ ఫర్ వన్ వీక్" అని ఆ ఆడకూతురితో ఇంకా ఏదో అనబోయాను ఆనందం పట్ట లేక. ఎందుకంటే అంతకు ఐదు గంటల ముందే, యధాప్రకారం వచ్చే నెల ఇంటి మార్ట్‌గేజ్ పేమెంటూ, మా అబ్బాయికి చ్యూయింగ్ గమ్మూ, అమ్మాయి కారు మరియు కాలేజీ ఫీజు మొదలైన వాటికి కావలసిన "రొఖ్ఖం"....అంటే డబ్బు ఎక్కడ వెతుక్కోవాలా అని ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాను. పైకి చెప్పరు కానీ రాబోయే వారం ఇంటి ఖర్చులు ఎలాగ రా బాబోయ్ అని రోజూ రాత్రి పడుకునే ముందో, పెళ్ళాం చేత ప్రైవేటు చెప్పించుకునేటప్పుడో అలాటి ఆలోచనలు రావడం అమెరికాలో అందరికీ అలవాటే.

"నాతో ఏమిటా వెధవ అంగ్రేజీ వాగుడు? తల్లితో మాట్లాడే పద్ధతేనా అది? " అంది మా బెడ్ రూంలో ఒక మూల నుంచి ఒక ఆడ గొంతు. ఈ సారి కూడా లాటరీ తగల్లేదని నిరాశగా ఉన్నా, మా అమ్మ కలలోకి వచ్చిందేమో అనుకుని "నువ్వా అమ్మా, ఎలా ఉన్నావు? స్వర్గంలో అందరూ, ముఖ్యంగా, ఎన్టీఆరూ, సావిత్రీ అంతా బావున్నారా?" అని కుశలం అడిగాను. "నీ మొహం, నేనెవరో తెలుసా? నన్ను తెలుగు తల్లి అంటారు, ఋజువు కావాలంటే హైదరాబాదులో నా విగ్రహం కూడా ఉంది. అవునులే ఎక్కడో అమెరికాలో ఉన్నావు కదా. ఈ మధ్య నన్ను చూసి ఉండవు, అఫ్ కోర్స్, హోల్ మొత్తం ఆంధ్రప్రదేష్‌లో కూడా నన్ను ఇంగ్లీషులో పొగిడి అవతల పారేసే వారు చాలా మందే ఉన్నారు. బట్ ఐ హేవ్ ఏ ప్రోబ్లెం" అంది మన తెలుగు తల్లి. అప్పుడు చూశాను ప్రౌఢ వయస్సులో ఉన్న ఆవిడ వర్చస్సు, మెడలో దండ ఎట్సెటరా.

"అమ్మా. నువ్వా, ముందు ఏదో లాటరీ అమ్మాయి అనుకున్నాను, తరవాత మా అసలు, సిసలు మా అమ్మ అనుకున్నాను. ప్రపంచంలో పది కోట్లమంది టెలుగూస్ ఉండగా, నా ప్రయివేటు కలలోకి ఏల వచ్చితివి?" అని అడిగాను, ఎందుకైనా మంచిది అని నాకు తెలిసిన అతి కొంచెం గ్రాంధికంగా కూడా కలిపి.

"పెద్ద సీను లేదులే, ఒక సారి వీలుంటే హైదరాబాదు వెళ్ళి నా సంగతి కనుక్కో. ఐ యాం వర్రీడ్ అండ్ కన్ఫ్యూజ్డ్... "అంది తెలుగు తల్లి.

"ఇప్పుడు నీకు వచ్చిన కష్టం ఏమిటి తల్లీ, ఇందాకానే అన్నావుగా, అందరూ నీ గురించి పొగుడుతున్నారనీ" అన్నాను.

"అవుననుకో, కానీ నాకు హైదరాబాదులో ఒక పెద్ద విగ్రహం పెట్టారు కదా. అందుకూ" అంది తెలుగు తల్లి.

"మంచిదే కదా" అన్నాను నాకు విషయం అర్థం అవక.

"అదేనోయ్ దద్దమ్మా, విగ్రహాలు బతికున్న వాళ్ళకి కట్టరు, పెట్టరు. కావాలంటే టేంక్‌బండ్ మీద చూడు. అందరూ మేఘాలలోకి వెళ్ళిపోయిన వాళ్ళే. అలాటిది, నాకు ఒక మాంఛి జంక్షన్‌లో విగ్రహం పెట్టారూ అంటే అర్థం ఏమిటా అని ఆలోచిస్తున్నాను. అందుకే ఐ అయాం టోటల్లీ కన్ఫ్యూస్డూ... ఆంధ్రాలో నేను ఎంత వరకూ బతికి ఉన్నానూ అని" అని తన గోడు విన్నవించుకుంది తెలుగు తల్లి. " పైగా, ఎక్కడా భారతమాత విగ్రహం లేదు కదా...." కొసరు వడ్డించింది.

"పైగా అసలు తెలుగు అన్ని చోట్లా వాడొచ్చా, వాడ కూడదా, వాడినచో మనకు, ముఖ్యంగా నాకు వచ్చు కష్టములేమి, ఉపయోగములేమి, అవన్నియూ కూడా కనుక్కుని నాకు విశదీకరించుము" అంటూ సదరు తెలుగు తల్లి గ్రాంధికంలో కూడా నన్ను ఆదేశించి, నాకు అర్థం అయేలా ఇంగ్లీషులో కూడా చెప్పి తన లోకానికి తను నిష్క్రమించింది.

ఇలాటి కల వచ్చిందేమిటా అని నేను అనుకుంటూ మళ్ళీ కునుకు తియ్యబోతుంటే 'అన్నట్టు, అసలు విషయం చెప్పడం మర్చిపోయాను. మొన్న కరీంనగర్ లో టీ.ఆర్.యెస్ పార్టీ వాళ్ళు భారీగా నెగ్గడంతో తెలంగాణా తల్లి బొమ్మలు కూడా తయారవుతున్నాయి. అఫ్‌కోర్స్, ఆవిడ నాకంటే పెద్దావిడనుకో. కానీ నన్ను పడగొట్టేసి ఆవిడ విగ్రహం పెడతారేమో కనుక్కో" అని మళ్ళీ అర్జంటుగా చిన్న కలలా వచ్చి నిష్క్రమించింది తెలుగు తల్లి.

ఇక తప్పదు కదా, "అమ్మగారి ఆజ్ఞ, నా తక్షణ కర్తవ్యం" అనుకుని వెంటనే హైదరాబాదు ప్రయాణం కట్టాను. హైదరాబాదు విమానాశ్రయంలో నేను ఎన్టీఆర్ టెర్మినల్, లేదా రాజీవ్ గాంధీ విమానాశ్రయం, లేదా నాకు బొత్తిగా తెలియని శంషాబాదో, నిరాశాబాదో లాటి గుర్తుపట్టలేని చోట దిగాను. తెలుగు నేల మీద అడుగుపెట్టగానే నా అలవాటు ప్రకారం ఆ నేలకి.....అనగా సిమెంట్ రన్‌వే మీద సాష్టాంగ దండ ప్రణామాలు చేశాను. అది చూసి నన్ను వెర్రి వెధవగా చూసిన వారితో కలసి బస్సులో ప్రయాణం చేసి టెర్మినల్‌లో అడుగుపెట్టాను. విశేషమేమిటంటే, ఎటు వెళ్ళాలో చూపించే బాణం మార్కులు చూపిస్తున్న వాళ్ళు ఇందిరా గాంధీ, రాజీవ్ గాంధీలూ, పక్కనే సోనియా గారు. బుర్ర ఎటు తిప్పినా, ఎక్కడ చూసినా గాంధీ భజనే. నాకు ఈ మధ్యనే తెలిసిన వార్త నిజమే అయితే, నెల్లూరులో ఒకానొక రాజకీయ వేత్త, తెలుగు సాహిత్య చరిత్రలో సాటిలేని పండితులు పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారి విగ్రహాన్ని పడగొట్టి, ఇందిరా గాంధి విగ్రహాన్ని ప్రతిష్ఠించారని విన్నాను. కారణమేమనగా, ఇందిర గారి ఇటాలియన్ కోడలు ఇరవై నిముషాలు నెల్లూరు విచ్చేస్తున్నారు కాబట్టి, ఆచారిని పడగొట్టి అనాచార్యుల ఓట్లు కొనుక్కుందామనే కదా ఈ తతంగం అంతానూ...

ఈ సోదంతా ఎందుకు కానీ, టెర్మినల్ బిల్డింగ్‌లో అడుగుపెట్టగానే ఎదురుగుండా పెద్ద బాణం మార్కులతో ఒక వేపు "కాలి నడక వంతెన" మరొక వేపు "వాయు వంతెన" అనే బోర్డులు కనపడ్డాయి.

కాలి నడక వంతెన అంటే మనం నడిచి వెళ్ళాల్సిన మామూలు బ్రిడ్జి అని అర్థమయింది కానీ, ఈ వాయు వంతెన ఏమిటో తెలియ లేదు. బహుశా మనం నడిచి కష్ట పడకుండా అలా, అలా గాలిలోనే మనల్ని తేల్చి తీసుకెళ్తారేమోనని ఆశపడి, చూద్దును కదా అందరూ కాలి నడక వంతెన వేపే వెళ్తున్నారు. అందుచేత వాయు వంతెన కార్యక్రమం వాయిదా వేసి నడిచే కొంత దూరం వెళ్ళగానే, మళ్ళీ ఎదురుగుండా బాణం మార్కులతో "మామూలు మెట్లు" అనీ, "నడిచే మెట్లు" అనీ గుర్తులు కనపడ్డాయి. ఈ సారి జనం ఎటువెడుతున్నారో పట్టించుకోకుండా, ఎదురుగుండా కనపడుతున్న మామూలు మెట్లు దాటి హాయిగా ఈ నడిచే మెట్లు ఎలా ఉంటాయో చూద్దామని అని అటు వేపు వెళ్ళాను. అరగంట నడిచాక నడిచే మెట్లు కనపడ్డాయి...అంటే ఎస్కలేటర్ అన్నమాట... కానీ, అవి కరెంటు పోయి, నడక మానేసి, మామూలు మెట్లలా గానే ఉన్నాయి. తిట్టుకుంటూ, ఆయాసపడిపోతూ నడవని నడిచే మెట్లమీద నడిచాను.

మధ్యలో ఒక చోట "కార్యము ప్రగతిలో ఉన్నది. జాగ్రత్త" అనే బోర్డు చూసి దాని అర్థం ఏమిటై ఉంటుందా అని

తీవ్రంగా ఆలోచించాను. మా చిన్నప్పుడు ఎవరిదైనా పెళ్ళయ్యాక జరిపే శోభన కార్యక్రమాన్ని టూకీగా "కార్యం" అనే వారు. అందుచేత అలాటి కార్యానికీ, ఇక్కడ ఎయిర్‌పోర్ట్‌లో ఎందుకు బోర్డుపెట్టారా అని ఆలోచిస్తూ ఉండగా "మీ తల మీద ఏవైనా వస్తువులు పడిన యడల వెంటనే తీసి పక్కన పెట్టి వెళ్ళండి" అని మరొక బోర్డు కనపడింది. దాని కిందనే "వర్క్ ఇన్ ప్రోగ్రెస్" అని అంగ్రేజీలో చిన్న అక్షరాలతో మరొక పెద్ద బోర్డూ కనపడ్డాయి. మొదటి బోర్డులో కార్యము అనగా "వర్క్" అనియూ, ఆ బోర్డు, ఈ ఇంగ్లీష్ మాటలకి తెలుగు తర్జుమా అనీ, ఎవరి శోభన కార్యక్రమానికీ ఇవి ఎడ్వర్టయిజుమెంట్లు కాదని తెలిసిపోయింది. పైగా, వడ్రంగులూ, తాపీ వారూ అక్కడ పని చేస్తున్నారు కాబట్టి, పొరపాటున ఇటికలో, సుత్తీ లేదా స్క్రూ డ్రయివరు లాటి వస్తువులు నెత్తి మీద పడితే అవి కారీఆన్ లగేజీలో....అంటే మీ చేతి సంచీలో వేసుకుని పట్టుకుని పోకుండా, అక్కడే వదిలెయ్యండి తరవాత మేమే వచ్చి అవి తీసుకుంటాం అని కూడా ఎయిర్ పోర్ట్ వారు నన్ను అర్థించినట్టు అర్థం అయింది. మొత్తానికి నాకు ఏ డేమేజీ జరగకుండా అర మైలు నడిచి "భద్రతా శోధన మరియు నిర్ధారణ" అనే ప్రదేశం చేరుకున్నాను.

అప్పటికే నా తోటి ప్రయాణీకులు అక్కడికి వచ్చేశారు కాబట్టి, నేను లైనులో చివర్న నిలబడాల్సి వచ్చింది. నేను అమెరికన్ సిటిజెన్ కాబట్టి నాకు ఇచ్చిన కష్టమ్సు ఫారమ్సులో నా దగ్గర ఉన్న డాలర్ల వివరాలు, అవి కాసే చెట్టు ఏ ప్రాంతాలలో ఉన్నదీ మాత్రమే అడిగారు. అవి పూర్తి చేస్తూ ఉండగా రెస్ట్ రూంకి వెడదామనిపించింది. దూరంగా ఒక మూల "ఇన్ఫర్మేసన్" అని హిందీలోనూ "విచారించే చోటు" అని తెలుగులోనూ ఒక బోర్డు కనపడితే అక్కడికి వెళ్ళి, ఎందుకైనా మంచిదని చాలా విచారంగా మొహం పెట్టి వెనకాల ఉన్న కుర్చీలో కూచోకుండా చిన్న బల్ల మీద హాయిగా కాళ్ళు ఆడిస్తూ ఆనందిస్తున్న ఖాకీ బట్టల మనిషిని "ఇక్కడ రెస్ట్ రూములు ఎక్కడ ఉన్నాయి" అని అడిగాను. నా మొహం చూసి వాడు ముందు నవ్వి, పక్కనే కిచ కిచలాడుతున్న ఆడ పోలీసుతో సరసాలాడుతూనే, "ఉధర్ హై, దేఖ్‌తా నై" అని కసురుకుంటూ పైకి గాలిలోకి చూపించాడు. రెస్ట్ రూములు గాలిలో కట్టారేమో అని ఆ టెక్నాలజీకి అబ్బురపడుతూ పైకి చూస్తే ఆయన చూపించింది గాలిలో వేళ్ళాడుతున్న "ప్రజల మరుగుదొడ్లు" అనే పసుపు రంగు బోర్డు. జంతువులకి కూడా మరొక చోట రెస్ట్ రూములు కట్టే ఉంటారులే, ప్రజలంటే మనమే కదా అని తీరా అక్కడికి వెళ్ళగానే "పురుషులు తాగు నీరు, తాగు నీరు, స్త్రీలు" అనే బోర్డు కనపడింది. ఆఖరికి తాగే మంచి నీళ్ళు కూడా మగ వాళ్ళకి, ఆడవాళ్ళకి వేరే ఏర్పాటు చేశారు. దేశం పురోగమించింది అనుకుని, కొంత కర్పూరం ఉండల వాసన వేస్తున్నా అసలు సిసలు రెస్ట్‌రూం కనపడక మరొక జవాన్ గారిని అడిగాను. అప్పుడు తెలిసింది, అక్కడ రాసిన పురుషులూ, స్త్రీల వెనకాలే రెస్ట్ రూములనియూ, రెండింటికీ మధ్యలో, ఎక్కడా కొంచెం గేప్ కూడా లేకుండా "త్రాగే నీరు" అని వ్రాయబట్టి నేను దేశం పురోగమించిందని భావించాననీ తెలుసుకున్నాను.

మొత్తానికి నేను ఎయిర్ పోర్ట్‌లో అన్ని కాగితాలూ "కార్యాలూ" పూర్తిచేసి, "సామాను వెతుకు స్థలము", "బయటకు పరిగెట్టు ద్వారము", "ప్రవేశ ద్వారము", ప్రవేశ టిక్కెట్టు", స్వదేశీ ఆగమనలు", విదేశీ విరమణలు", "సూచిత సమయములు", "సంచిత ఖర్మలు", "నో బెగ్గర్స్" మొదలైన వన్నీ గమనించి విమానం దిగి తెలుగు తల్లికి సాష్టాంగ ప్రమాణం చేసిన తరవాత కేవలం మూడు గంటలలో "సందర్శన స్థలి" కి వచ్చేశాను...అనగా విజిటర్స్ లాంజ్ అనబడే విశాలమైన రోడ్డు. నన్ను చూడగానే, ఆప్యాయంగా పలకరించి మా అన్నగారి అబ్బాయి "ఇదిగో బాబయ్యా, నువ్వు ఇండియాలో వాడుకోడానికి సెల్ ఫోన్" అని ఒక సెల్ ఫోన్ చేతిలో పెట్టాడు. ఇంతలోకే ఫోన్ రకరకాల ధ్వనులు చేయడం మొదలెట్టింది. "ఇదేమిట్రా" అన్నాను కంగారు పడుతూ.

"అదా, నీకు ఒక ఎసెమెస్ మెసేజ్ వచ్చిందిలే, కావాలంటే ఇదిగో చూడు" అంటూ నేను ఇండియాలో అడుగుపెట్టగానే నాకు వచ్చిన మొట్ట మొదటి టెలిఫోన్ ఎసెమెస్ మెసేజ్ చూపించాడు మా అన్నయ్య కుమారుడు. ఆ మెసేజ్ సారాంశం "మీ ఇంట్లో

చచ్చిపోయిన వాళ్ళకి ఇష్టమైన పాటలు వినడానికి ఇక్కడ నొక్కండి". దేశం పురోగమించింది అనడానికి ఇంతకంటే నిదర్శనం ఏం కావాలి ?

వెంటనే తల్లిని తలుచుకుని, "అమ్మా, ప్రస్తుతానికి మన ఎయిర్ పోర్ట్‌లో తెలుగు గమనించాను. ఇంగ్లీషు బోర్డులు నాకు చదవడం రాకపోతే ఇంకా ఎయిర్ పోర్ట్‌లోనే ఉండిపోయేవాడిని. కాబట్టి ప్రస్తుత కాలమాన పరిస్థితులని బట్టి కొన్ని చోట్ల తెలుగు బదులు ఇంగ్లీషే బెటరేమో. నీ విగ్రహాల గురించి మరొక సారి అమెరికామెడీ కబురు చేస్తాను." అని తెలుగు తల్లికి నా మొదటి రిపోర్ట్...సారీ..మొదటి నివేదిక సమర్పించుకున్నాను మనసులోనే.

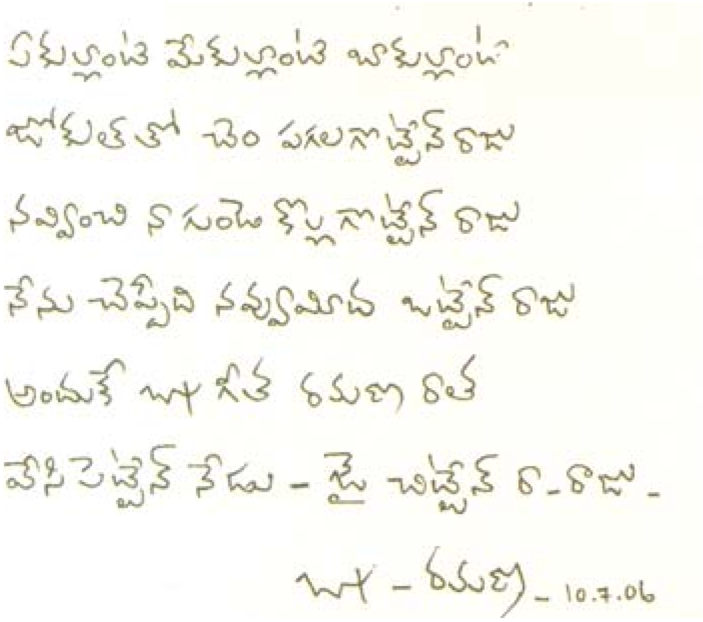
ఏకుల్లాంటి మేకుల్లాంటి బాకుల్లాంటి
జోకులతో చెం పగలగొట్టేన్ రాజు
నవ్వించి నసుందె కొల్లగొట్టేన్ రాజు
నేను చెప్పేది నవ్వుమీద పట్టేన్ రాజు
అందుకే బాపు గీత రమణ రాత
వేసిపెట్టేన్ నేడు - జై చిట్టేన్ రా-రాజు -
బాపు - రమణ - 10.7.06

క్రిందటినెలలో చిట్టెన్ రాజు గారు హైదరాబాదులో నిర్వహించిన ప్రపంచ తెలుగు సాహితీ సదస్సు గురించిన తెరవెనుక కథనం, వీడియోలూ, ఫోటోలూ.. 'కౌముది' పాఠకుల కోసం ..వచ్చే నెలలో..! ఎదురుచూడండి.. తప్పక చదవండి/చూడండి..!!

సరదా సరదాగా..!

"ఏవండోయ్ అక్కయ్యగారూ! " పెరటి గోడమీదనుంచి పిలిచింది దుర్గాభవాని.

"ఏమిటి?" అడిగింది సత్యభామ.

"నేను ఇందాక మార్కెట్‌కెళ్ళినపుడు ఓ పుస్తకం కొనుక్కొచ్చాను. చదువుతారా?"

" ఏమి పుస్తకం అది?"

"భర్తలను చిత్రవధ చేయడం ఎలా? అనే పుస్తకం"

"నాకు అవసరం లేదులెండి..- నా పద్ధతులేవో నాకున్నాయ్"

భర్త: ఇది అన్యాయం! మన వివాహ వేదికమీద నన్నెప్పుడూ ప్రేమిస్తాననీ, గౌరవిస్తాననీ, నేను చెప్పినట్లు చేస్తాననీ ప్రామిస్ చేసావ్! మర్చిపోయావా?

భార్య: అప్పుడు అందరి ఎదురుగా వాదనలు పెట్టుకోవడం బాగుండదని అలా చెప్పాను.

యర్రంశెట్టి శాయి